

DE POSTER YDER DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, aankonden, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een half abonnement, 30 centimen.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centimen.
De reklamen, per drukregel 25 centimen.

TONGEREN, DEN 6 JULIJ.

De veemarkt van Tongeren.

Het is niet zonder reden dat de inwoners van Tongeren klagen over de langdurige opschorsing van onze veemarkt. Men zal zich een gedacht kunnen maken over het belang van den veehandel in onze stad, indien men zich de moeite wil geven de volgende cijfers te overwegen.

Gedurende het jaar 1864 zijn er op den markt van Tongeren te koop gesteld 16,951 koeijen en 2,500 kalveren. In 1865 heeft men op den markt van Tongeren geteld 17,050 koeijen en 2,300 kalveren.

Vergelijk nu daarbij de cijfers der twee andere veemarkten der provincie, die van Hasselt en St-Truijen.

In Hasselt zijn in 1864 te koop gesteld 6,686 hoornbeesten. In 1865 zijn er te Hasselt op de markt gebracht 5,788.

Op de markt van St-Truiden zijn in 1864 te koop gebracht 4,812 en in 1865 3,444.

Gedurende de twee laatste jaren dat de veehandel toegelaten was, zijn er dus op de drie veemarkten der provincie Limburg te koop gesteld, te weten :

Te Hasselt	12,474	beesten.
Te St-Truijen	8,256	"
Te Tongeren	58,013	"

Dus zijn er gedurende die twee jaren op de markt van Tongeren vijf maal meer beesten te koop gesteld als op de markt van Hasselt en zeven maal meer als op die van St-Truijen. Het behoef dus niet gezegd dat het verlies veroorzaakt door het sluiten der markten oneindig meer gevoelig is voor Tongeren als voor alle andere plaatsen onzer provincie.

Het zou dan ook wel betamen dat men de klachten van Tongeren in aanmerking nam. Er is voorzeker geene stad in België die meer geleden heeft door het afschaffen der veemarkten als Tongeren. Zoo lang de runderpest heerschte, zoo lang de vreeselijke plaag hare verwoestingen uitoefende, zoo lang in een woord de strenge maatregelen door het gouvernement genomen, noodzakelijk konden geoordeeld worden, zoo lang heeft niemand kunnen klagen over de schade welke de sluiting der markten aan onze medeburgers veroorzaakte. Doch heden is de kwaal verdwenen en mits eenige voorzorgen te nemen kan men verzekeren dat er geen gevaar meer bestaat voor eenen nieuwen inval der runderpest. Tongeren heeft zich alle opofferingen getroost, omdat dezelve door het algemeen belang vereischt waren. Doch zoo haast het gevaar verdwenen is, dan is het de plicht van het landsbestuur van de markten te heropenen en een einde te stellen aan de strenge maatregelen welke vroeger noodzakelijk konden zijn.

Ons dunkt dat er geen gevaar meer bestaat in het heropenen der veemarkten. De runder-

pest is geheel uit ons land verdwenen; in Holland en in Engeland bestaat zij slechts nog om zoo te zeggen met name. Met eenige voorzichtigheids maatregelen te nemen zou men gemakkelijk de markten kunnen heropenen en alzoo alle wettige belangen voldoen.

Er is geen twijfel meer mogelijk: keizer Maximiliaan is den 19 juni, na ter dood veroordeeld te zijn, gefusilleerd. Wij kennen de bijzonderheden over dat verschrikkelijk nieuws nog niet, en wij moeten ons dus wachten daarover nu reeds te oordeelen. In alle geval wij keuren de doodstraf niet goed; maar zoo wel als wij die afkeuren van den kant der Juaristen, even zoo blameeren wij die welke de keizer, zoo onvoorzichtig, zoo onmenscheijk mogen wij zeggen, heeft bevolen. Het keizerrijk Mexiko — dat keizerrijk van eenen dag — is in bloed en puinen vergaan. Het einde van dat vorstehuis zal in de geschiedenis eene ijsselijke bladzijde blijven beslaan: een doorschoten lijk en eene zinnelooze vrouw — ziedaar alles wat er van die glorie overblijft!

Verleden dinsdag, ter gelegenheid der vergadering van den provinciale raad, heeft M. de graaf T'Serclaes, gouverneur van Limburg, alle leden van den raad in een heerlijk banket vereenigd.

Drie toasten zijn er gedragen geworden. De eerste door M. den gouverneur aan den Koning, de tweede door M. Jaminé aan M. den gouverneur der provincie, de derde door M. den generaal Le Roy, provinciale commandant aan M. Jaminé, voorzitter van den raad.

Men leest in den *Onafhankelijken* van Brussel :

Verleden zondag is het jubelfeest van het II. Sakrament van Mirakel gesloten geworden. Nooit heeft men meer vreemden in de stad gezien; zonder overdrevenheid kan men ze op 7000 berekenen. Ook zal dit schoone feest zich nooit uit het geheugen verliezen; onze nakomelingen zullen met vreugde herlezen hetgeen wij in deze dagen bemeikt hebben, namelijk die algemeene geestdrift voor het opheffen van den II. Godsdienst.

De hoogmis werd gezongen door Mgr. Warblings, groot-vikaris van Luik; eene allerkunstigste muziekmis werd uitgevoerd door de koninklijke muziek-sociëteit van Sint Cecilia en verschillende liefhebbers onzer stad. Na de mis werd de *Pauzelijke zegen* gegeven door mijnheer den groot-vikaris. Hier mag men zeggen dat de kerk te klein was om het talrijk volk te bevatten; en nochtans iedereen drong dicht en dicht bij om de schoone en welgedachte aanspraak te hooren van mijnheer den groot-vikaris: hij had voor

tekst: *Confortare et viriliter age: zijt sterk en handelt mannelijk.*

Des namiddags had de laatste processie plaats ten 4 ure. De straten waren op het heerlijkste versierd: ja, waren de twee eerste processien loisterrijk, deze nochtans overtrof allen door orde, gestichtheid, pracht en heerlijkheid. Het II. Sakrament wierd gedragen door Mgr. Warblings. Allerschoonste altaren zag men op verschillende plaatsen zich verheffen, en wel bijzonder aan het stadhuis: ja, volgens aller oordeel heeft men nooit iets zoo schoon gezien.

Omtrent 7 uren trok de processie binnen, na eene laatste maal op de groote markt de duizende aanwezigen, welke daar vereenigd waren, met het II. Sakrament van Mirakel gezegend te hebben. Des avonds waren verschillende straten verlicht.

Volgens dat men wel heeft kunnen zien, zijn onze godsdienstige feesten allerheerlijkst geweest, dank aan die eenheid van gedachten onzer medeburgers, dank aan dien algemeenen iever om alles zoo wel te versieren, dank aan de tegenwoordigheid van onze burgerwacht welke de twee eerste malen zoo veel luister aan de processie bijgedragen heeft, dank eindelijk aan de soldaten welke den laatsten zondag de processie bijwoonden. En zeker mogen wij niet eindigen zonder bijzonderen lof toe te spreken aan de beambten onzer politie, welke met zoo veel zelfopoffering en met onvermoeibaren iever de orde heeft helpen handhaven; honderdmaal zij hun dank in naam aller onzer medeburgers.

In de zitting van gisteren van den provincialen raad, heeft M. Slegers, raadsheer van Tongeren, eene interpellatie gedaan aangaande de bestelling der *recepten der meden* in het algemeen en van de markt van Tongeren in het bijzonder.

M. de Gouverneur heeft geantwoord dat het gouvernement op dit oogenblik een onderzoek doet en dat het te voorzien is dat weldra de markten zullen kunnen heropend worden onder eenige voorwaarden. Onze medeburgers zullen M. Slegers dankbaar zijn voor de zorg met dewelke hij huene belangen voorstaat.

In de zitting van gisteren heeft de provinciale raad de discussie begonnen over de vraag der inwoners van Ruyckhoven, Ryck en Bosselen, strekkende om deze gehuchten te doen afscheiden van Bilsen en in bijzondere gemeente oprichten onder den naam van Ruyckhoven. De discussie zal in de zitting van aanstaanden dinsdag voortgezet worden.

Eene moordpoging is verleden dinsdag te Hasselt in de begijnhofstraat begaan door den genooten H. Vandevenne geboren te Diest,

de ringen van handen en voeten reeds op den grond vielen. Hij sprong op van blijdschap, wandelde enige malen door de gansche rij van kamers om te onderzoeken of hij nog als een vrij mensch gaan kon, en bereidde zich toen in eene der fraaiste kamers een kostelijk maal, dat hij met veel smaak verteerde. Geen oogenblik beangstigde het hem dat hij zich in vertrekken bevond, waaruit misschien de ziekte al de bewoners had weggevaagd, dat hij misschien eene verpest lucht inademde. Na alloop van zijnen maaltijd deed hij eene nieuwe ronde door de woning.

In eene kamer waar een ongetrouwen heer schiep gewoonde te hebben, hield hij halt voor eene klerkas. Met weinig moeite brak hij die open, en een rijken voorraad van manskleedingstukken lachte hem tegen. In een omzien had hij de slavenkleeren afgeschud, en kortens na dien stond hij daar gekleed als een zoon van goeden huize. Hij was opgetogen van blijdschap. Het toeval, dat de kleeren hem zoo goed pasten, was hem als een waarborg dat zijne verdere vlucht hem gelukken zou. Hij keerde in den salon terug, stak eenige keeren aan en bezag zich met welgevallen in de spiegel. En waarlijk, het moest al een scherp oog zijn dat thans nog in hem den galeiboef herkende, want zijn edel en schoon gelaat deed even weinig aan galei en misdaad denken als zijne tegenwoordige klederdracht. Hij wierp zich in eenen armleedle rustte met het hoofd in de hand en overlegde

woonachtig te Hasselt, oud 21 jaren, op de persoon van Josephina Van Cosen, oud 25 jaren. Om zijne misdaad te begaan heeft Vandevenne zich bediend van eenen dikken steen waarmede hij zware wonden op het hoofd van het slaaf-olfer heeft toegebracht. De dader is aangehouden.

— Den 29 juni ten 3 ure 's morgens is er te Cullille een huis van Theodoor Schelmaans door het vuur verlost.

De schade is begroot op 9800 frs. Alles was verzekerd. De oorzaak is niet bekend.

Boven hetgeen voorgaat zijn er nog verbrand eenige kleedingstukken en wapens van twee douanen welke bij Schelmaans in de kost waren.

Beide deze douanen zijn met gevaar van hun leven uit den brand geraakt.

— Te Fresne is eene douanier gestorven ten gevolge van een vergiftigen vliegbeet.

— Een dramatisch toneel had zondag namiddag te Antwerpen aan de Kempische vaart plaats. Een jongeling en een meisje, met de armen aan elkander gebonden, sprongen in het water om een einde aan hun leven te stellen. Gelukkig had men hunne dwaaze daad gezien en werden zij nog bij tijds gered. Men zegt dat het vreemdelingen zijn.

Frankryk.

PLECHTIGHEID DER BELOONINGEN.

Parijs, 3 Julij.

De uitdeeling der belooningen aan de overwinnaars der tentoonstelling van Parijs heeft met de grootste plechtigheid plaats gehad.

De grooten heuk van het Nijverheidspaleis was voor de omstandigheid ingericht.

Aan den eenen kant stond de keizerlijke estrade met de tronen voor den Keizer, de Keizerin en den Sultan; vervolgens op dezelfde zij doch wat lager, de zetels voor de leden der keizerlijke familie en de vreemde prinses, te Parijs aanwezig. De prins van Oranje was uitgenodigd.

Aan den anderen kant, aan de linkerzijde der estrade, stond een orkest, waarin 1200 muzikanten hadden plaats genomen; tegenover de estrade, het diplomatiek corps; voor betzelve de ministers, de leden van den geheimraad, de voorzitter van het Wetgevend Corps, de marschalken, admiraals, enz., enz.

Het overige van den uitgestreken omtrek was door de genoodigden en het publiek bezet. Er waren stellig 17,000 personen aanwezig.

De plechtigheid begon ten 1 1/2 ure. Het orkest speelde de ouverture *Iphigénie*, en de bekroonde tentoonstellers namen plaats op de banken nevens de tien trofeën, welke de tien groepen der tentoonstelling tegenwoordigden.

Ten 2 ure verscheen de Keizer op de estrade, en werd levendig toegeroepen.

Z. M. nam plaats, hebbende aan zijn rechterkant den Sultan, de prins van Wallis; Oranje Saksen, den keizerlijken prins, de groothertogin Maria, den hertog van Aoste, den hertog van Cambridge, prinses Mathilda en den prins von Teck.

De Keizerin, hebbende aan haren rechterkant, den prins van Pruisen, de prinses van Saksen,

DE EDELMOEDIGE GALEIBOEF.

In de dagen der verschrikking, welke de cholera verleden jaar in de ongelukkige stad Toulon verwekte, is aldaar eene kleine geschiedenis voorgevallen, die uitnuttende stof tot een roerend en spannend drama leveren kon.

Weinige dagen na dat de vreeselijke ziekte er zich openbaar had en toen de groote vlucht van armen zoowel als van rijken er reeds was begonnen, keerden 's avonds een troep galeiboefen uit de voorstad naar de gevangenis terug en zulks wat later dan gewoonlijk, daar zij eenige werkzaamheden hadden moeten verrichten. Zij kwamen door eene straat waar tot luchtzuivering juist een groot vuur was aangelegd, om 't welk zich eene talrijke menigte had verzameld. Terwijl er dus stremming ontstond en de troep stil hield, werden er uit het naaste huis twee liken uitgedragen. De gebociden, bunne opzichters, 't gapend volk, alles verdroog elkaar om de aanraking met den lijken transport te vermijden; — er ontstond eene groote verwarring, en dit oogenblik maakte een jonge tuchteling, die in de laatste rijen gestaan had, zich ten nutte om in 't zelfde huis te sluipen, waaruit de liken daar zoo pas gekomen waren. Hij snelde eenen donkeren trap op; geen mensch ontmoette hem: het groote huis was als uitgestorven. Op de derde verdieping bleef hij voor

wat hem nu verder te doen stond. Wij kunnen den uitslag van zijn nadenken wel al nagenoeg raden. Hij wilde zooulang mogelijk stil en verborgen in deze woning blijven. Hare eigenaars, die denkelijk gevluht waren, zouden bezwaarlijk voor het ophouden der ziekte terugkeeren, en deze kon nog weken lang blijven woeden.

Door de jalousien kon hij de straat in het oog houden, en, uit hetgeen hij daar zag, ligt opmaken hoe het in de stad gesteld was. Als hij nu reeds vluchtte moest hij door een land waar alle besturen en gardemen op zijne vervolging uit waren; dit gevaar nam van dag tot dag af en was, als er weken verliepen, weinig meer te vreezen. In zijne tegenwoordige kleeding kon hij ligt naar Marseille geraken en daar met behulp zijner verwanten inschepen ofwel het tot de zwitsersche grens brengen. In het huis waren levensmiddelen genoeg om het hem er dagen en weken lang te doen uithouden. Buitendien had de woning twee trappen en twee uitgangen; mocht men door den eenen komen, ligt kon hij dan nog door den anderen ontsnappen. Morgen vroeg wilde hij nog verder zoeken, of misschien in eenige secretaire of bergplaats ook papieren te vinden waren, die hem op zijne vlucht konden dienen. Vol hoop en vertrouwen legde hij zich, na dit alles bedaar overleed te hebben, geheel aangekleed op eene sofa neer, om uit te rusten en voor eene onzekere toekomst nieuwe krachten te verzamelen.

(Wordt vervolgd)